

Sygn. akt III U 64/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Suwałkach III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Piotr Witkowski
Protokolant:	sekr. sądowy Beata Dzienis

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 2 października 2015r. w Suwałkach

sprawy **R. Ż.**

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy

w związku z odwołaniem R. Ż.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 17 listopada 2014 r. znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt III U 64/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 17.11.2014r. odmówił R. Ż. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z wypadkiem przy pracy w dniu 7.02.2008r.

W uzasadnieniu wskazał, że zgodnie z art. 6 ust. 1 pkt 6 ustawy z dnia 30.10.2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2009r. Nr 167, poz. 1322 ze zmianami) z tytułu wypadku przy pracy przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy – dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy.

Zakład zaś odmówił R. Ż. prawa do renty, ponieważ Komisja Lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 4.11.2014r. ustaliła, że nie jest on niezdolny do pracy.

W odwołaniu od tej decyzji R. Ż. zarzucił organowi rentowemu:

- rozpatrywanie wniosku z 2014r., w sytuacji, gdy podstawą wszczęcia na nowo postępowania zakończonego decyzją z dnia 29.03.2011r., był wniosek z dnia 10.04.2013r. o wszczęcie postępowania w związku z przedstawionymi dowodami w sprawie,

- nie przeprowadzenie postępowania dowodowego, zgodnie z kpa, zgodnie z podaniem do naczelnika ZUS z dnia 22.05.2013r.,

- nie przeprowadzenie postępowania zgodnie z odwołaniem od decyzji z dnia 1.09.2014r.

W konsekwencji wniósł o przeprowadzenie na nowo postępowania od 2011r. w związku z przedstawionymi dowodami w sprawie.

Powołał się na wskazaną przez siebie dokumentację medyczną i wniósł o przeprowadzenie z niej dowodu w sprawie oraz dowodu z biegłego z zakresu psychologii klinicznej, na okoliczność potwierdzenia trwałych zaburzeń, zmian osobowości po przebytych epizodach zaburzeń stresowych i pourazowych, stanu po toksycznym zatruciu piperydyną w 2008r. (zaświadczenie o stanie zdrowia z dnia 15.05.2014r.) oraz stwierdzeń, iż o ile substancja toksyczna powoduje uszkodzenia OUN, należy uznać iż doszło do organicznych uszkodzeń.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie uzasadniając jak w zaskarżonej decyzji.

Sąd Okręgowy w Suwałkach ustalił i zważył, co następuje:

Odwołania za uzasadnionego uznać nie można było.

R. Ż. nie można bowiem było uznać za niezdolnego do pracy.

Zgodnie z treścią art. 17 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych przy ustalaniu prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy z tytułu ubezpieczenia wypadkowego, do ustalenia wysokości tych świadczeń oraz ich wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, z uwzględnieniem przepisów niniejszej ustawy.

Na potrzeby więc Zakładu Ubezpieczeń Społecznych oceny niezdolności do pracy, stosownie do art. 14 ust. 1, 2a i 2e ustawy o emeryturach i rentach z FUS, dokonuje w formie orzeczenia lekarz orzecznik Zakładu, a gdy osoba zainteresowana wniesie od tego orzeczenia sprzeciw, komisja lekarska Zakładu.

Na potrzeby natomiast postępowania sądowego stosownej oceny niezdolności do pracy dokonują, na podstawie art. 278 kpc, biegli lekarze sądowi.

Tymczasem dwa zespoły biegłych sądowych: pierwszy w osobach lekarzy –J. M.z zakresu psychiatrii i Z. H. z zakresu chorób wewnętrznych oraz biegłego z zakresu psychologii E. F., i drugi w osobach lekarzy R. E. z zakresu psychiatrii i dr n. med. E. P. z zakresu chorób wewnętrznych oraz biegłego z zakresu psychologii A. C., nie uznali odwołującego się za niezdolnego do pracy. Pierwszy zespół biegłych sądowych rozpoznał u odwołującego się przebyte inhalacyjne narażenie na piperynę i zaburzenia adaptacyjno-depresyjne, a drugi ponadto zaburzenia osobowości i nadciśnienie tętnicze, jednakże wskazali, że stwierdzone schorzenia w ich aktualnym nasileniu nie powodują niezdolności do pracy zarobkowej. Wskazali mianowicie, szczególnie pierwszy zespół biegłych, że choć odwołujący się do kwietnia 2011r. był uznany za częściowo niezdolnego do pracy z racji schorzenia psychiatrycznego w postaci organicznego zaburzenia nastroju oraz organicznej chwiejności afektywnej, to aktualnie kontakt z odwołującym się jest w pełni zachowany i nie stwierdza się nasilonych objawów psychotycznych. Nie można określić też związku przyczynowego pomiędzy kontaktem z piperyną a zaburzeniami depresyjnymi. Przedstawiona też przez odwołującego się dokumentacja medyczna nie ma wpływu na aktualną ocenę stanu jego zdrowia. Posiada zaś w ogóle osobowość zależną ze skłonnością do reakcji lękowo-depresyjnych. Drugi zespół biegłych podkreślił zaś, że typ substancji toksycznej, a w szczególności jej właściwości, sposób narażenia na jej działanie, czas ekspozycji, przebieg ostrej fazy zatrucia wynikający z danych, z akt sprawy nie dają podstaw do twierdzenia by doszło do poważniejszych konsekwencji zdrowotnych.

Jak natomiast wypowiedział się Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z dnia 14.03.2007r. III U 130/06 (LEX 368973), ustaleń w sprawie o świadczenie rentowe w zakresie medycznym nie można oprzeć wbrew opinii biegłych lekarzy sądowych. Jak czytamy w tym wyroku dopiero ustalenia biegłych lekarzy sądowych dostarczają sądowi wiedzy

specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenia rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Również w uzasadnieniu wyroku z dnia 12.01.2010r., sygn. I UK 204/09 (LEX 577813) Sąd Najwyższy wskazał, iż w sprawie, której przedmiotem jest prawo do renty z ubezpieczenia społecznego, warunkująca powstanie tego prawa ocena niezdolności do pracy w zakresie wymagającym wiadomości specjalnych musi znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych posiadających odpowiednią wiedzę medyczną adekwatną do rodzaju schorzeń ubezpieczonego. Tak samo wypowiedział się Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 24.02.2010r. II UK 191/09 – LEX 590238 i Sąd Apelacyjny w Gdańsku w uzasadnieniu wyroku z dnia 19.09.2012r., sygn. III AUa 462/12 (LEX 1220777). Ze względu mianowicie na specjalistyczny charakter wiedzy wymaganej przy ocenie rodzaju schorzeń i stopnia ich zaawansowania decydujących o zdolności danej osoby do pracy sąd zobligowany jest oprzeć się na opinii biegłych i nie może dokonywać ustaleń we wskazanym powyżej zakresie wbrew wnioskowi wynikającym z prawidłowo sporządzonych i uzasadnionych opinii biegłych sądowych. Subiektywne zatem odczucia odwołującego się, że jest niezdolny do pracy, nie mogą mieć znaczenia w sprawie. Sąd bowiem musi kierować się ustaleniami biegłych lekarzy sądowych, którzy posiadają w tym względzie specjalistyczną wiedzę. Nie może orzekać na przekonaniu osoby odwołującej się o niezdolności do pracy.

Sąd zaś podzielił opinię biegłych sądowych, gdyż są jasne i logiczne. Zostały przy tym sporządzone przez lekarzy odpowiednich specjalności. Sąd nie miał zresztą powodów aby tych opinii nie podzielić, ponieważ nie zawierają żadnych sprzeczności i opierają się na przeprowadzonych badaniach odwołującego się. Wynika też z nich, że szeroko i całościowo zapoznali się z przebiegiem stanu zdrowia odwołującego się.

Konkluzje tymczasem opinii biegłych lekarzy sądowych są zbieżne z ustaleniami organu rentowego.

Mając więc to na uwadze twierdzenia odwołującego się odnośnie utraty zdrowia w związku z wypadkiem przy pracy nie mogą mieć wpływu do orzeczenia tego, że obecnie jest on niezdolny do pracy. Czym innym jest bowiem uszczerbek na zdrowiu w związku z wypadkiem przy pracy, a czym innym niezdolność do pracy w związku z wypadkiem przy pracy. Stąd Sąd nie uważał aby dopuszczać nowe dowody z opinii biegłych sądowych lekarzy z zakresu chorób, na które cierpi odwołujący się, bądź z uwagi na zgłoszone dolegliwości. Zresztą odwołujący się nie wnosił o dopuszczenie kolejnego nowego dowodu z opinii biegłych lekarzy tylko negował sporządzone już w sprawie.

Jak słusznie też stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12.02.2003r., sygn. V CKN 1622/00, LEX 141384, Sąd rozpatrujący sprawę nie jest obowiązany dopuszczać kolejnych dowodów z opinii biegłych tylko dlatego, że złożona opinia jest dla strony niekorzystna. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. W podobnym tonie Sąd Najwyższy wypowiedział się też w wyrokach z dnia 16.09.2009r., sygn. I UK 102/09, LEX 537027 i z dnia 15.02.1974r., sygn. II CR 817/73, LEX 7404.

Tymczasem zauważyć należy, że dwa zespoły biegłych wydały takie same opinie.

W rozpatrywanej sprawie w ocenie Sądu opinie sporządzone przez biegłych nie zawierają braków i zostały sporządzone rzetelnie, ze znajomością rozpatrywanych kwestii przez lekarzy specjalistów w leczeniu chorób, na które cierpi odwołujący się.

Mając zatem powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art. 477¹⁴ § 1 kpc oddalił odwołanie.

Wskazuje również, że decyzja dotyczyła wniosku z dnia 28.01.2014r. i stąd Sąd nie może rozstrzygać o prawie do renty z tytułu niezdolności do pracy co do okresu przed tym wnioskiem. Zgodnie bowiem z art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS wypłaca się świadczenia nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek o te świadczenia. Bada się w związku z tym stan zdrowia osób starających się o te świadczenia na czas złożenia wniosku i wydania decyzji.

PW/ ich